Sidsel Keibel Bloms prædiken 23. søndag efter trinitatis

Taler
Sidsel Keibel Blom
Præst

Dato
8. november 2026

Sted
Jerne Kirke, Esbjerg

Omstændigheder
Prædikenen blev transmitteret i programmet Gudstjeneste på P1

Prædikentekster
Markusevangeliet kapitel 12, vers 38-44
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 13, vers 11

Salmer
DDS 785: Tunge mørke natteskyer
DDS 46: Sorrig og glæde
DDS 373: Herre, jeg vil gerne tjene
DDS 745: Vågn op, og slå på dine strenge

Da jeg var barn, talte jeg, tænkte jeg, forstod jeg som et barn, men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige... skrev apostlen Paulus for to tusind år siden. Det er meget personlige ord, men Paulus var nu ude på at fortælle os om mere end sin barndom. Med billedsproget ville han hen til sin død, og forbi den. Helt ind i det helt store spørgsmål om, hvad der sker med mig, os, på "den sidste dag".

Når tiden hører op, skriver han, og dét Guds rige bryder frem, som endnu kun viser sig i troens kulisse, i sprækker, fragmenter og gåder, da vil der ske en forvandling, umærkeligt men definitivt, ligesom forvandlingen fra barn til voksen. Man ser det ikke, før det er sket, dét var man simpelthen for lille til. Paulus ser for sig, at på dén dag – den sidste dag – da forvandles man det sidste stykke vej. Ser, hvad der før var skjult og brudstykker. Ser *the big picture*, Guds fulde, hele væsen.

Ifølge Kristus har barnet den største plads i Guds rige, og sjovt nok, da jeg var barn, bestod mine tanker da også nærmest udelukkende af storslåede og magiske drømmerier. Fx evnen til at være usynlig. Det var på grund af Lotte, der var usynlig i TV i firserne. Hun trykkede bare på sin navle, og så var hun væk. Senere kom Harry Potter med sin usynlighedskappe, men da havde jeg aflagt det

barnlige og troede ikke længere på "den slags".

Den slags hører til i barnetroens og overtroens kategori. Det, som med tiden kommes i en æske og gemmes væk. Man begynder at drømme om fremtid og kærester i stedet, og om at skoles i fornuftig tankegang. Komme ud af sin umyndighed. Barnetroen viger for "cogitoet", fornuftens stemme, i nogle år. Sådan er det, og sådan skal det være, for alting har en tid.

Men er man uheldig, så stagnerer man dér, i voksentroens tid. I troen på, at man er videre end troen og nu véd. Med afstand til, måske endda latterliggørelse af, det mystiske, magiske, mytiske, guddommelige. Men det vokser ingen af.

Historien om den fattige enke er medicin mod den slags voksen overtro, for hun er både usynlig og barsk realisme. Én, man går forbi hver dag og kun får øje på nu, fordi Jesus bringer hende frem i lyset. Mange ældre mennesker kender hende. De, som er blevet voksne nok til igen at løfte låget på æsken med barnetroen. For de har prøvet usynligheden selv. Enten med alderen eller det liv, de fik.

De fleste af os bruger faktisk hele vores liv på at holde usynligheden for døren. De ældre er gode til at sætte ord på det. At pludseligt støder folk ind i én på gaden. Man bliver overset, fortrængt, overhørt, båret over med. Man finder ud af, at synlighed og status hænger uløseligt sammen.

Så måske vi voksne overser det usynliges kategori af den simple grund, at ingen af os vil være i den. Det her er en x-faktor ved kristendommen: Himmeriget brød frem på jorden i et fattigt barn i ingenmandsland; ikke på en silkepude i hovedstaden.

Dagens evangelium ér den fattige enkes forvandling fra usynlig til synlig. Af alle på tempelpladsen i Jerusalem (og der er mange!), er det hende, Jesus får øje på. Med Guds øje ser han, hvad ingen andre ser, og med meget grove ord oplærer han disciplene i, at verden er indrettet sådan. Nogen ser klogere ud end de er, og andre dummere ud end de er. Det er med til at opretholde en ufuldkommen verden.

De ord revser os og er ment til det. Vi kan glæde os over både at betale skat til både kirke og samfund, men det laver ikke om på enkens usynlighed. Vi ser

hende ikke, før Jesus trækker hende ud fra skyggen, ind i lyset, ligesom han gør med utallige andre mennesker, der også er blevet dømt ude. Billedet af enken bliver modbillede til kejserens billede, for kejseren var på den tid synlig alle vegne – også i templet – hans ansigt var på mønterne, ham var der profit i at have øje for.

Sådan maler Jesus et billede med sit Ords pensel. Bader hende i et gyldent lys, indtagende og smukt, uden at det har gøre med status og magt, penge og prestige eller fysisk skønhed (ja, undskyld, men sexappeal). Hendes usynlighed svøbes i Guds varme usynlighedskappe, og nu kommer hun paradoksalt nok ægte til syne: Vi ser, hvad hun gør. Storheden i hendes lille mønt. Og at ingen af os kan leve op til det! For hvorfor i alverden deler hun ud, når hun ikke har noget? Tænker hun ikke på sin egen overlevelse?

Vi får øje på hendes gudsforhold; overgivelsen til Gud. Hun må vide, at hun er kendt fuldt ud. Vide, at hun har usynligt følgeskab, ikke er alene og frit kan dele ud af sig selv.

Pludselig har hun noget, alle gerne vil have del i. En adgang til den Gud, som kan virke så uhjælpeligt gemt væk, skjult i det barnliges og usynliges og spekulatives kategori. Har hun kun adgang, fordi hun og Gud har usynligheden til fælles?

I hvert fald sørger hun for, at vi går rigere hjem. Mindet om, at *Guds rige* ikke er det samme som *dé rige* – selvom de er gode til at give skin af noget guddommeligt. For ja, man får nemmere øje på et ansigt og et sæt tænder der koster penge end et på en fattig singlemor fra Esbjerg øst. Verdensherskernes liv ér mere spændende end livet i Udkantsjudæas flygtningetelte. At jorden er givet i gudløses hænder, er ingen nyhed. At lyset brød frem i netop dét mørke – er en nyhed – evangeliet.

Vi får også et skærende spejlbillede med hjem, af vores nypietisme, altså de utallige metoder til at skaffe den rigtige synlighed og opmærksomhed, der får os til at se retfærdigere ud. For vi gør det jo, iklæder os de rigtige holdninger og værdier, uden at dele alt, hvad vi ejer, ud.

Det ér hårde ord, men også frisættende. Enken giver os jo del i sit liv under den varme, usynlige kappe. Så man ikke længere behøves være synlig for at være set,

eller ligne et godt menneske for at være elsket. Det, der i verdens øjne er så selvudslettende kommer for et øjeblik til syne et bæger, som er uudtømmeligt, med kærlighedskraft og forvandlingskraft.

Så hvad kan vi andet end inden nadveren synge *Herre, jeg vil gerne tjene*? For vi vil jo gerne. Ellers brugte vi ikke så mange kræfter og penge på at se godt ud og gode ud. Herre, vi *vil* gerne tjene, tjene Dig, og Dig alene, men hvor ér det dog svært at se om vi egentlig tjener Dig.

Lov og tak og evig ære være Dig, vor Gud. Fader, Søn og Helligånd. Du, som var, er og bliver én, sand, treenig Gud. Højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
23. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/sidsel-keibel-bloms-praediken-23-sondag-efter-trinitatis